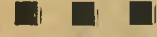

הערת המחבר

את הספר "שלום לך, ישראל" כתבתי עוד בשנת 1975, אך הוא יצא לאור לראשונה בצרפתית, בפאריס, באפריל 1977 — חודש אחד לפני הבחירות הכלליות האחרונות בישראל כאשר, לפתע התעמת עם רבים, נפל השלטון שהזיק בה בציוניזם עד לאותה עת. איש-טלוויזיה צרפתי אמר על הספר: "הוא חרץ מישפט על המישטר הסוציאליסטי בישראל, והבוחר הישראלי הוציא את גור-הדין אל הפועל בבחירות ל-כנסת... מובן שלא אני, אלא החיים עצמם, הם שחרצו את פסק-הדין, "אשם" על המישטר הרקוב, אך אני גאה בכך שמצאתי בעצמי די אומץ, לבטא את האמת המרה עוד זמן רב לפני ה-17 במאי.

למען האמת, מיעוטי בערכו של הציבור הישראלי האיתן שהוכיח כי הוא מסוגל לנפץ את המערכת הביורוקרטית הכוזבת לחלוטין, והובילה את העם במדינה יחד עם יהודי העולם כולו לקראת שואה. גם לגבי באו תוצאות הבחירות כהפתעה. הן עוררו תיקווה, קלושה ככל שתהיה, לכך שנבואותיו הקודרות של הספר לא תתגשמה ולכך שנס כלשהו ישמור על עמי מפני הכחדה, כפי שקרה הכופות בהיסטוריה היהודית.

ספר זה הוא זעקה של כלי וייאוש. זהו פרי ניפוץ-האשליות הטראגי האיש של לגבי מדינת ישראל, ישראל שהופיעה לגנדי בשנת 1971, כאשר הגעתי ארצה ממוסקבה אחרי מאבק ממושך ונואש עם השיל-סגנון הסובייטיים, על הזכות לממש את תיקויותי — לחיות בארצי-שלי, היהודית. שמו המריר של ספר זה מראה כיצד ניפצה המציאות את החלום. "שלום לך, ישראל" אינו אמירת-שלום למדינה, אלא פרידה מחלום, מתיקויות.

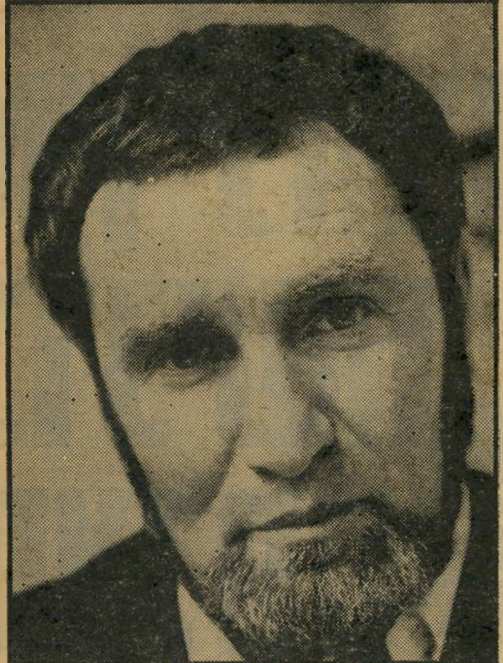

אין צורך להיות נביא כדי לראות את סימניה של מחלה אדירה בעד לחזית התעמולה הצבועה רוד, המחלה שרחפה את המדינה אל התחום. אולם, אמירת הדברים במובני נחשבה בישראל כאות של איפטריו-סיות — וכהפגנה של הוסר-טעם בעיני חוגים יהודיים בחו"ל. צריך היה את הם מלחמת יום-הכיפורים שבה השתתפתי, על-מנת שהעם יעז להתייצב מול האמת.

ואז התיישבתי לכתוב את סיפרי. הספר הוא תיעודי כלי-כול, ומבוסס על אבחנותי האישיות, על חומר שנלקח מן העיתונות הישראלית, מעדויותיהם של אנשים.

בארץ שבה ביליתי את חיי לפני בואי לישראל, כל ביקורת נגד המישטר נחשבה אנטי-לאומית וסווגה כהוצאת-דיבה עויינת. כשפירסם אלכסנדר סולז'ניצ'ין — בחו"ל — את סיפרו "ארכיפלג גולאג" שפכו עליו כלי-התיקשות הסובייטיים קיתונות של האשמות ו-איומים. קורא רוסי רגיל, שלא יכול להשיג את הספר מאחר שזה לא פורסם בברית-המועצות, כמובן, שוכנע כי הסופר הוא אויבה של רוסיה, בוגד ומחבל. בינות לכל האינדיבידואלים הידהדה צעקה גדולה: לשלול ממנו את האזרחות הסובייטית, להגלותו. בתוך זמן קצר גורש אלכסנדר סולז'ניצ'ין מן המדינה, כשהוא כבול באזיקים.

כאשר ביצענו אנו, נחשוני, האכסדוס' היהודי מ-רוסיה את המיצה במסך-הברזל באביב שנת 1971, הענקתי ראיון לכתב-העת הפאריסי "ל'אכספרס", ובו סיפרתי על מדיניות האנטישמיות הנקוטה בברית-המו-עצות, על מקורה של תנועת ההגירה היהודית לישראל,

על אודות הגיבורים והקדושים של מאבק זה. תגובתם של השילטונות הסובייטיים היתה מיידית. בעיתוני מוסקבה ואפילו בקרננים שבהם, כגון "סוב" ו"טסקאה ליטויה", שבו עבדתי מעם כעיתונאי, הוכפש שמי ברפש והוגדרתי כ"בוגד", ו"עריק". כינו אותי "סוכן הציונות הבינלאומית והאימפריאליזם האמריקאי" ו"האשימוני ב"מכירת עצמי לציונים תמורת שלושים מט" בעות-זחב".

הם הצליחו להכותני מכה קשה. ההתנפלות ה-עיתונאית עלי דחפה את אמי, שנשארה ברוסיה, לידי התאבדות.

אחרי שהמהדורה הצרפתית של סיפרי, "שלום לך, ישראל" פורסמה בפאריס, נשמעה שוב אותה נימה של התקפה בעיתונים, והפעם — בעיתוני ישראל. עיתון תל-אביב, "נאשה סטראנה" ("ארצי"), המחקה באורח פאתטי את תכתיבי מוסקבה, כינה אותי "בוגד", "סוכן סובייטי", "אדם העובד בשירות הערבים" ועוד.

כפי שקורה תכופות במדינות שהסוציאליזם שולט בהן, על ראשיהם של הקוראים הנדהמים נפל "ניתוח" מפורט של סיפרי — הספר שעדיין לא יצא לאור בישראל ומשום כך, כמובן, לא יכול איש לדעת ממקור ראשון מה כתוב בו.

ואז, על-מנת להיבדל הבדלה גמורה מעמיתיהם ה-סובייטיים, דרשו המבקרים הישראלים... לשלול ממני את אזרחותי הישראלית, כלומר להגלותני.

במהרה הופעלה נגד מחברו של ספר שאיש לא קרא ארטיקלריה ארוכת-טווח — העיתון "ידיעות אחרונות". במיקרה זה השתמשו בשיטה אחרת, אף היא רחוקה מלהיות ישרה. תחת כותרות צעקניות: "עולה-חדש מרוסיה צופה שישראל לא תאריך ימים יותר מעשר שנים!" ו"350 דמי שינאה למדינת ישראל" שיסה בי העיתון את הציבור, דחף אותו באורח גלוי לערוך בי לינוץ' על-פי חוק ההמון. והשיג את מטרתו.

קיבלתי עשרות שיחות-טלפון עלומות-שם, פחדניות ושופעות גידופים ואיומים. קניבאל אחד שנסער מקריאת "ידיעות אחרונות" הביע את נכונותו לשרוף אותי חי. בגרמניה הנאצית שרפו באש סיפריהם של סופרים בלתי-רצויים. בישראל מבקשים לשרוף את הסופר עצמו. וקיבלתי שיחות-טלפון נוספות. למשל, מאדריכל תל-אביב שאינו מוכר לי, בן-חורין שמו, צבר, שהביע את ריגשותיו במילים הבאות:

"אתה, כמו הנביא ישעיהו, מנסה לומר את האמת המרה לעם ישראל, וכמו הנביא תיסקל באבנים. מנקר דת-מבטי שלי אתה הציוני האמיתי. אתה אוהב את עצמנו יותר מכל העסקים הציונים גסי-חרד..."

ואם היו לי בחודש מאי, אחרי הבחירות לכנסת שבהן נטל העם את השלטון מידי הקליקה הסוצי-אליסטית ששלטה בו במשך שנים כה רבות, ספיקות לגבי מידת הזדקקותו של הקורא לסיפרי, הרי המחאה העזה שבה נתקבל הספר בקרב חוגים מסויימים שיכנעה אותי כי הוא נחוץ, כפי שהאמת נחוצה תמיד — ואין זה משנה עד מה מרה היא.

אפרים סבלה, ירושלים

The image shows the cover of a book titled "adieu Israël les juifs russes et Israël" by Efraim Sevela. The cover features a black and white photograph of a man and a young child. The text on the cover is in French and Hebrew. The author's name "Efraim Sevela" is at the top, followed by the title "adieu Israël" in large letters, and "les juifs russes et Israël" below it.

מעטפת סיפרו של סבלה, "שלום לך, ישראל"

מיכתב גלוי למילטון פרידמן

לטובת הכלל, כפי שהיה נהוג בארצות-מוצאם. החלוצים שאפו להקים בארץ חברה חדשה, חברה שיוויונית, שיתופית, צודקת, חברה בריאה. והם הצליחו, פרופסור נכבד.

לראשונה מזה אלפיים שנים יכלו יהודים לעסוק בעבודת-כפיים, מבלי לסבול חרפת-רעב ומבלי להזדקק לגדבנותם של היהודים העשירים. רק כאן, ביישוב, הש" תחרר העם היהודי מן השיעבוד לרכוש, ורק כאן יכול — לראשונה מזה אלפיים שנים — לעסוק בחקלאות. הידיים שעסקו בהפרחת השממה נתמלאו יבלות, אחרי שמשך שנים עסקו בביזנס שכל-כך היה מסורתי ליהודים עד אז. כן, פרופסור, אתה דיברת על מסורת עתיקת-יומנים, בת אלפיים שנה, שהתפתחה בגולה. מסר רת זו נשברה עם הקמת מדינת ישראל.

היהודי הנצחי, רודף-הממון, הנדבן, והנרדף על-ידי הגויים, איננו עוד. קיים יהודי חדש, פועל המתקיים מיגיע-כפיו, יהודי גאה וזקוף-קומה. על-יד להשלים עם מציאות זו, פרופסור נכבד. אתה אומנם לא חווית את חוויות הקמת המדינה, לא ראית מקרוב את המיפעל הציוני, אולם אין זאת אומרת שעליך לעמוד מגנדי. אינך צריך להגן על מסורות עתי קות-יומין, אשר מזה זמן רב אבד עליהן הכלח. אינך צריך להרחיק-לכת וליעץ למרצחים מצילה. גם אתה, פרופסור, תוכל למצוא מקום בארצנו. רק כאן, בינינו, תוכל להתכבד מדיעותיך ולהחיות בקירבך את היהודי החדש שקם במדינת ישראל.

אתה תראה, פרופסור פרידמן. אתה עוד תהיה פעם חבר-הסתדרות, אם יצא השם.

יוסף היימן, גיבעתיים

טישמיות היתה נמנעת ואולי, פרופסור, גם השואה היתה נמנעת?

כן, פרופסור! דווקא הקפיטליזם, הוא שהיה בעוכר-י היהדות. הוא שהביא על עצמו בגלות את הפוגרומים, הדיכוי, ההשפלה, ואת רציחתם של שישה מיליון מבני עמנו על לא עוול בכפם.

רדיפת הון וריכוזו בידי ציבור מצומצם, הינן אותן תכונות קפיטליסטיות שאתה מדבר עליהן, פרופסור, והן שהביאו על עצמו בגולה את שינאת הגויים, את האנטי-שמיות, והפכו את העם היהודי לעם הנרדף ביותר בעולם.

אומנם, יש היגיון בטענתם של אלה האומרים כי אילולא האנטישמיות, הפוגרומים והשואה לא היתה העלייה לארץ מגיעה לממדים גדולים, וייתכן אף שלא היתה קמה מדינת ישראל. היתה זו, איפוא, שואה אשר הצמיחה ישועה גדולה. אולם אין זאת אומרת שבשל כך עלינו להעלותה על נס, פרופסור! ואשר לדבריך, על כך שקיים קונפליקט בין הסר ציאלים והאינדיבידואל של מדינת ישראל, הרי זה כאילו אמרת כי קיים קונפליקט בין אם לתינוקה.

ודאי ידוע לך מי היו ראשוני המתיישבים באדמות הארץ, ומה היו המטרות אשר שמו לעצמם. לא היתה להם כל כוונה להקים חברה חמרנית. היו להם אידי-אלים לציירת חברה שונה מזו שבה גדלו. הם לא רצו לשוב למציאות שבה בעליהן עשירים ינדבו ממונם

פרופסור מילטון פרידמן הנכבד! צער רב אחז בי כאשר קראתי כי יהודי הכרזו, ודווקא בעת קבלת תואר דוקטורט-כבוד מהאוניברסיטה העיברית באמיתיטורון בהר הצופים, כי הסוציאליזם והיהדות נוגדים זה את זה מטביעם.

אומנם נכון, לא כולנו כאן חסידים נלהבים של התורה הסוציאליסטית. אולם לטעון שהסוציאליזם והיהדות נוגדים זה את זה מטביעם? זהו שיא חדש שעדיין לא קם לו מתחרה ולא נמצא לו תקדים. ישראל היא מדינה דמוקרטית, המאפשרת לכל אז-רח להביע את דיעותיו, יהיו אשר יהיו. אולם אתה, פרופסור מילטון הנכבד, אינך אזרח מדינת ישראל, ואין אנו צריכים ליועצים מיובאים ולהתיידיעות מסוגן, היוצאים נגד רעיון שעל בירכיו הקימונו את כל אשר לנו.

לטענתך, פרופסור נכבד, האידיאלים היהודי וה-אופי היהודי, כפי שהתפתחו במשך אלפיים שנות גלות, נושאים אופי קפיטליסטי מובהק, ואילמלא כל אותן תכונות קפיטליסטיות אינך מאמין שהנס של מדינת ישראל היה מתאפשר.

מבלי להתייחס לקוצר-אמונתך, פרופסור, ברצוני להקשות עליך שאלה, כזאת היא, איפוא, שאלתי: האם עלה אי-פעם בדעתך, שאילמלא כל אותן תכו-נות קפיטליסטיות, אילמלא עיסוקיהם הכספיים (הביז-נס) של היהודים בגולה, אילמלא רדיפת ההון וריכוז הפתח על ידי יהדות הגולה, לא היתה מתפתחת שינאה כלפי היהודים בממדים כאלה, התפשטות האנ-